

1992-ben a nyíregyháza-kertvárosi gyülekezet hívta meg felügyelőnek és kántornak. Más körülmények között, de ugyanazzal a lendülettel és elkötelezettséggel végezte munkáját. Itt is Bach-kantáták előadására is vállalkozó kórust szervezett. Élete végéig munkálkodott a templom építésén, amelybe orgonát álmodott. Egyházzenei munkája mellett rövid ideig tevékenykedett az evangélikus egyház piliscsabai Béthel Konferenciaközpontjában és a nyíregyházi Joób Olivér Szeretetotthonban. Szabadidejében pedig intarziákat, fadaragásokat készített. Munkája megpróbáltatásaiban és az élete végén egyre elhatalmasodó betegségben mély hittel kapaszkodott Abba, Akinek szolgált.

Hitvallását híven tükrözi az a gondolat, mellyel a lapunk 2002–2003-as évfolyamában vele készült beszélgetést zárta: „Mióta megtanultam a J. J. és a S. D. G. monogramok jelentését, úgy érzem, csak ezek között lehet és kell szolgálni, és a gyülekezetet is erre kell elvezetni, hogy megérezhessük a Musica Sacra eljövendő ízét.” (FG)

Fasang Árpád (1942–2008)

2008. február 19-én elhunyt a művészi, kulturális diplomáciai és egyházban betöltött tevékenységével is fontos szerepet betöltő Fasang Árpád.

1942-ben született Orosházán. A Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolában, majd a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán végezte tanulmányait. 1969-ben szerzett kitüntetéses zongoraművész-tanári diplomát. Rendszeresen publikált zenei tárgyú cikkeket, 1974-ig a Muzsika folyóirat szerkesztője volt. A Magyar Rádiónál is dolgozott zenei rendezőként. Később pedig számos tanulmánya jelent meg franciául.

Három éven keresztül Finnországban tanított. 1977 és 1991 között a Nemzeti Filharmónia szólistája volt. Életének ezt követő szakaszában egyre erősödő szerepet játszott a kulturális diplomácia. 1991 és 1994 között az UNESCO Magyar Nemzeti Bizottsága főtítkári posztját töltötte be, 2000–2004-ig pedig UNESCO-nagykövet volt Párizsban.

1992-ben alapításával kezdte tevékenységét a Magyar—Francia Ifjúsági Alapítvány, amelynek 2005-ig elnöke volt. 1995–1999 közt az Európai Demokrata Fórum magyar szekcióját igazgatta, 2006-ban pedig a Thomas More Intézet magyar szekciójának elnökévé választották.

Kulturális tevékenységét 1995-ben a Francia Érdemrend lovagi fokozatával, 2001-ben pedig a Francia Becsületrend lovagi címével méltányolták.

Jelentős szerepet töltött be az evangélikus egyházi életben is. Évtizedeken keresztül volt a Deák téri gyülekezet presbitere. Tevékenyen közreműködött Ordass Lajos püspök életművének kiadásában, majd a püspök rehabilitációjáért folytatott harc egyik élharcosa lett. Vezető szerepet vállalt az egyház megújulását célzó irat, a Lutheránus Világszövetség 1984-es magyarországi nagygyűlése után közzétett „Testvéri Szó” megfogalmazásában, majd az ebből alakult közösség tevékenységében. Az utóbbi években pedig az evangélikus értelmiség összefogásán, együttgondolkodásának serkentésén fáradozott. (FG)